

Chào các cậu! Tớ là ruồi nhỏ.

Các bạn thường hay bảo tớ nói như máy ấy.

Tớ cứ nghĩ thế có nghĩa là trong miệng tớ có một cái máy.
Nghe cũng hay ra trò! Vậy nên, tớ đã lấy một cái gương
để soi cho kĩ hơn.

"Ruồi nhỏ!"

Rồi nhìn gần hơn nữa...

"Ruồi nhỏ!"

... Tớ nhìn sâu vào trong họng...
mà chẳng thấy gì ngoài...

**"Ruồi nhỏ!
Bỏ cái gương
xuống ngay!"**,
mẹ nói to.

"Ồi, con xin lỗi mẹ!"

Tớ BIẾT là mình có một cái miệng **NÓI NHƯ MÀY**.

Nhưng tớ không thể ngừng nói được.

Tớ biết rất nhiều điều thú vị và tớ muốn nói
cho bạn bè, bố mẹ... biết những điều đó.

Các bạn biết không, khi có ai bắt đầu nói về bất kì chủ đề gì, tớ có cảm giác như có tiếng máy **gầm gừ** chạy khắp cơ thể mình vậy. Rồi tiếng máy đó kêu **ro ro, to dần, to dần**.

Cái tiếng gầm gừ, ro ro to dần đó lan tới cánh tớ. Nó lan càng lúc càng nhanh, càng lúc càng nhanh, cho tới khi biến thành tiếng đập cánh vù vù, vù vù... Và rồi, tất cả những điều tuyệt vời mà tớ biết vụt ra khỏi miệng tớ,

BIẾN THÀNH TIẾNG RÀNH RỌT!

Lúc ăn sáng, mẹ hỏi tớ có muốn ăn trứng không. "Cổ máy" trong cơ thể tớ bắt đầu khởi động và tăng tốc dần.

Sau đó thì **BÙM!** Tớ **bô lô ba la** suốt **20 PHÚT**. Tớ hết nói về gà lại nói về trứng trong trò chơi điện tử yêu thích của mình. Tớ có thể nói mãi về chủ đề này mà không chán. Tớ sẽ nói mãi nếu không đến giờ đi học.

Ở lớp, cô giáo hỏi có ai muốn chia sẻ cho cả lớp biết mình đã làm gì vào cuối tuần không. Tớ giờ tay luôn. Tớ cố ngăn tiếng máy **gầm gừ, ro ro** phát ra. Nhưng tiếc là nó vẫn thoát ra được và tớ lại thao thao bất tuyệt về chuyến thăm sở thú suốt **20 PHÚT**.

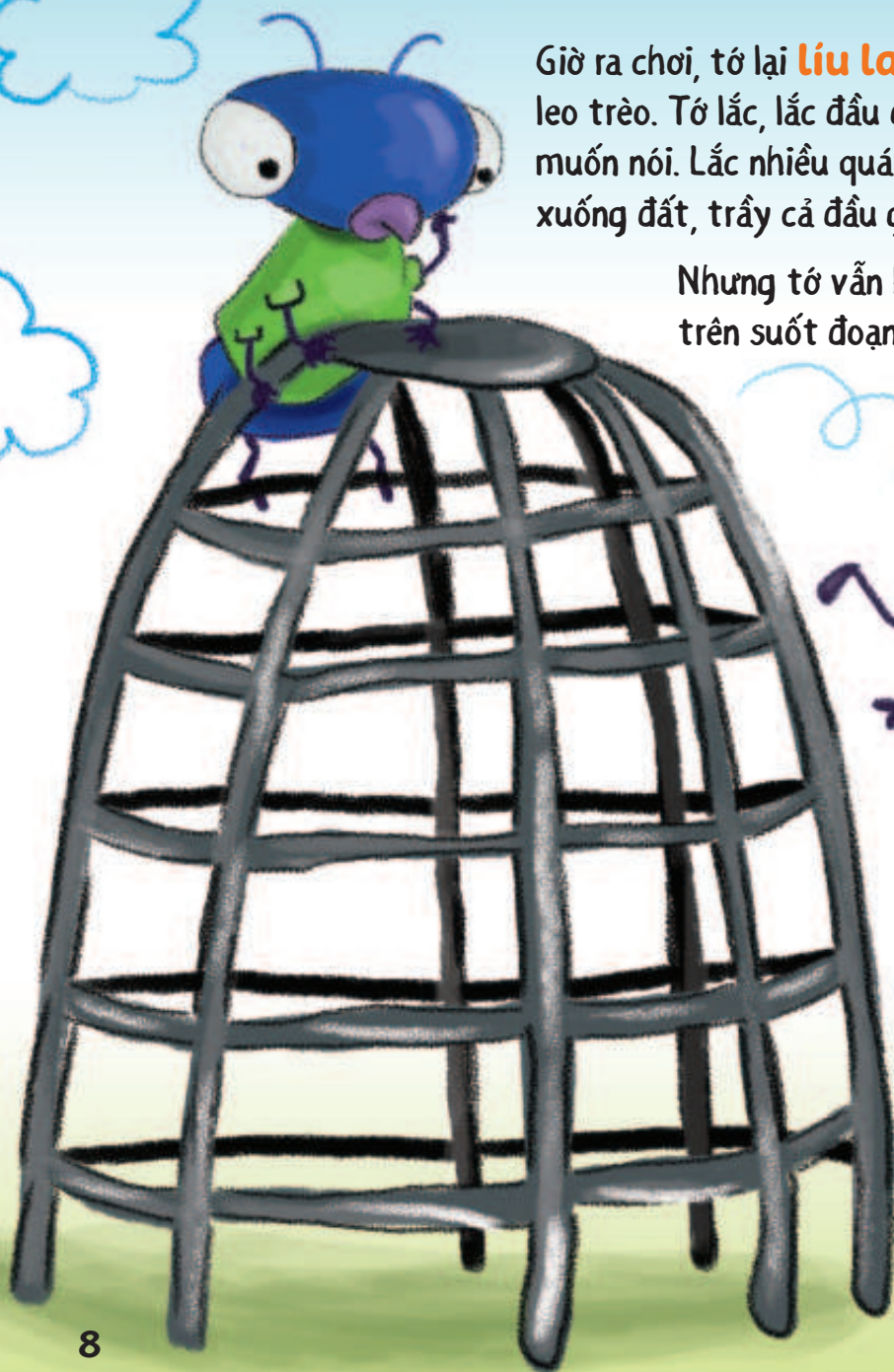
Lạ lắm nhé! Khi tớ nói, các từ cứ bay **vòng vòng** trong đầu tớ như kiểu chúng đang muốn **nhảy xổ** ra ngoài. Nói sao cho bạn hiểu nhỉ? Kiểu như bầy ong phóng **vù vù** từ tổ ra ấy. Biết bao nhiêu là từ "nhảy ra" khỏi đầu tớ cho tới khi đầu tớ trống rỗng.

Lúc tớ kể xong thì thời gian nghỉ giữa giờ cũng hết luôn.

Giờ ra chơi, tớ lại **liú la liú lô** ở chỗ khung leo trèo. Tớ lắc, lắc đầu để kể hết những chuyện muốn nói. Lắc nhiều quá nên tớ ngã lộn nhào xuống đất, trầy cả đầu gối.

Nhưng tớ vẫn không thể ngừng nói trên suốt đoạn đường đến phòng y tế.

LIU LA
LIU LO

Khi đến phòng y tế, tớ thấy có một bạn đang ở đó. Tớ chưa gặp bạn ấy bao giờ. Tớ ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh bạn ấy và nói: "Chào cậu!".

"Cỗ máy" **ro ro** trong tớ lại khởi động. Chiếc ghế bắt đầu rung rung khi tiếng máy sắp phát thành tiếng. Tớ mở miệng, chuẩn bị nói...

... thì đã nghe thấy tiếng cô bạn bên cạnh nói: "Chào cậu! Tớ là bọ nhỏ!".

Bạn ấy còn nói trước cả tớ! Và tin được không? Cô bạn này nói không ngừng nghỉ: "Tớ là học sinh mới. Hôm nay là ngày đầu tiên tớ đến đây và tớ phải kiểm tra mắt...".

Bạn ấy nói, nói nữa, nói mãi, không dừng một chút nào để lấy hơi luôn ấy.

Cô bạn cứ nói, nói và **NÓI**.

Tớ cứ chờ bạn ấy dừng lại lấy hơi, nhưng có vẻ như bạn ấy sẽ chẳng bao giờ dừng luôn! Tớ ngồi im bất động,

lâu thật là lâu, tai tớ bắt đầu ù đi.

Cô y tá ở đâu không biết! Tớ phải ngồi chờ ở đây mãi rồi, lại chẳng được nói từ nào. Đã thế, điều tệ nhất là bọ nhỏ chỉ toàn nói về những thứ tớ không thích!

